

Warszawa, dn. 19 maja 2008 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

BN1j-0701-7/08

3673
20.05.08
Mewa 21.01.08

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 20.05.08.
nr 3028 podpis Busewicz

Pan
Bogdan Borsewicz
Marszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Sunny Pami Mawelley

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 28 kwietnia 2008 r., znak BPS/DSK-043-417/08, przekazującym oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Szewińskiego, złożone na 10. posiedzeniu Senatu w dniu 24 kwietnia 2008 r., w sprawie stacji bazowych telefonii komórkowej, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W swoim oświadczeniu Pan Senator stwierdził, że: „Jednym z większych i bardziej uciążliwych problemów z zakresu planowania przestrzennego jest dowolność w lokalizacji i budowie baz telefonii komórkowej, na umiejscowienie, których obecnie zarówno gmina, jak i mieszkańcy nie mają praktycznie większego wpływu. Operatorzy lokalizujący swoje stacje bazowe opierają się na dowolności w działaniu i niejednokrotnie łatwym dostępie do prywatnej działki, gdzie jedynym decydującym o lokalizacji stacji jest właściciel działki. Ponadto nadanie statusu lokalizacji celu publicznego dla stacji baz telefonii komórkowych powoduje wyłączenie wpływu na to zainteresowanych, jak i możliwości jakichkolwiek konsultacji z nimi, co przekłada się na niepokoje i wyraźne protesty społeczne.” W związku z powyższym, zdaniem Pana Senatora „...najbardziej korzystne i oczekiwane byłoby wprowadzenie zmian do art. 6 ustawy o nieruchomościach. Zmiana winna wyłączyć stacje bazowe telefonii komórkowej z katalogu inwestycji i działań zakwalifikowanych, jako cel publiczny”.

Odnosząc się do powyższego oświadczenia, pozwolę sobie nie zgodzić się z poglądem zaprezentowanym przez Pana Senatora, że wystarczy dokonać jedynie drobnej zmiany w ustawie o gospodarce nieruchomościami, albowiem poruszone w oświadczeniu problemy regulowane są nie tylko przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.), lecz także przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.). W szczególności, zgodnie z przepisem art. 2 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym i ponadlokalnym stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Celem publicznym w rozumieniu tej ustawy jest m.in. budowa i utrzymanie obiektów i urządzeń łączności publicznej.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 18 ustawy o gospodarce nieruchomościami przez pojęcie „łączności publicznej” należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną

służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego. Przywołana wyżej ustawa Prawo telekomunikacyjne, w art. 2 pkt 8, stanowi, że „infrastruktura telekomunikacyjna” to urządzenia telekomunikacyjne oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji.

Natomiast zgodnie z przepisami art. 2 pkt 41 i 42 ustawy Prawo telekomunikacyjne przez „świadczenie usług telekomunikacyjnych” należy rozumieć wykonywanie usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usługi, a „telekomunikacja” to nadawanie, odbiór lub transmisja informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną.

Prawo telekomunikacyjne nie zawiera wprowadzie definicji pojęcia „łączość publiczna” czy „telekomunikacja publiczna”, ale w definicjach ustawowych wielokrotnie używa określenia „publiczny”. I tak określenie „publiczny” zawiera art. 2 pkt 28 ustawy Prawo telekomunikacyjne, który definiuje pojęcie publicznej sieci telefonicznej, jako wykorzystywaną do świadczenia publicznie dostępnych usług telefonicznych (...). Również „publiczna usługa telefoniczna” to stosownie do brzmienia art. 2 pkt 30 Prawa telekomunikacyjnego – usługa dostępna dla ogółu użytkowników, również w celu zapewnienia dostępu do służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy, za pomocą numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej. Analiza określenia „publiczny”, użytego w powyższych definicjach, musi prowadzić do wniosku, że ogólna dostępność (usług, sieci itp.) jest czynnikiem przesądzającym o przynależności do kategorii celów publicznych, określonych w przepisach prawa telekomunikacyjnego, a w następstwie także przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz o gospodarce nieruchomościami.

Jak z powyższego wynika, stacja bazowa telefonii komórkowej, niewątpliwie jest urządzeniem służącym **publicznej** łączności telefonicznej i jej budowę należy traktować, jako inwestycję celu publicznego. Analogiczne stanowisko zawarł Naczelnny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 9 lutego 2000 r., sygn. akt I SA 363/99, oraz w wyroku z dnia 10 maja 2006 r., sygn. akt II OSK 811/05, jak również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 9 lutego 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1189/04.

Biorąc powyższe pod uwagę, chciałbym podkreślić, że wniosek Pana Senatora Andrzeja Szewińskiego, dotyczący pozbawienia stacji bazowych telefonii komórkowej statusu urządzenia łączności publicznej poprzez zmianę pkt 1 w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami, nie może zostać uwzględniony.

Z upoważnienia

MINISTRA INFRASTRUKTURY

Olga Szarekowska
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

1. Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
2. Biuro Ministra
w/m